

Leyun Wang

”Moln-Vatten” installation på Härnösands konsthall, till 27 januari 2018

Den Kinafödda Leyun Wangs installation på konsthallen i Härnösand kunde nog inte hitta en bättre tid än nu när det är som mörkast ute. I en handfull mer eller mindre mobila verk, bestående av textil, metall, glas och måleri, förvandlar den konstfulla ljussättningen utställningen till något som mera påminner om scenografi för en zenfilosofisk teater. Som en extra betoning på utstrålningen har ljuset ibland direkt integrerats i verken. Men avgörande är ändå hantverksskickligheten och de subtila arrangemangen av de olika materialen.

Här handlar det främst om det transparenta och fintrådiga sidentyget. För mig som lekman är detta upphöjda och ombesjungna tyg svårt att tänka sig som material att attackera och leka med, men det är just vad Leyun Wang gör. I verket *Växlande molnighet* hänger som det verkar tusentals små rivna, handfärgade sidenstycken i ett sammansatt moln som glittrar och rör sig förbryllande. Allt är monterat i tunna nylontrådar, läs regn, vilka är förtöjda och avslutade längst ned i pyttesmå glaskulor eller vattendroppar som ögat vill se det som. Verket är tätt och ogenomträngligt som ett åskmoln men lika lätt och undflyende som en vind.

En glesare men inte mindre poetisk utsvävning gör hon i den stora rumsinstallationen *Det blå som försvann i det grå*. Ett närmare trettio-tal precist vikta och näckrosliknande objekt i olika vackra färger fyller rummet, svävande till synes tyngdlöst och obekymrat som i en utomjordisk paradisk trädgård. Tyget här är organdi, ett mycket skirt tyg i löst slagen tuskaft med tunt och hårt tvinnat garn. Den teknik hon använt är måleri i kombination med shibori, ett från början japanskt hantverksbegrepp som innebär vrida och klämma. Mönster skapas på tyget via olika material och vikningar som pressar tyget under färgbud. De lätta blombladen vänder sig blygt i luften när jag går förbi, som att jag inte ska tänka på hur det är gjort utan istället uppleva känslan, sinnligheten, kanske erotikerna.

Annars finns ett par andra verk där ett nutidsaktuellt begrepp som gravitation mycket väl kan appliceras, och som understryker Leyun Wangs intresse för konstruktion och invecklade processer. I golvinstallationerna *Slagruta pendeln I* och *Slagruta pendeln II* låter hon en diamantslipad glaskägla fäst i nylontråd tynga ned ett långt spö. I det första hänger glaset stilla strax över ett vulkanformat objekt med en kraterliknande öppning i mitten. I det andra cirkulerar spöet med glaskägla sakta medsols över och runt om tolv likadana objekt, som var för sig också rör sig runt i olika hastigheter. När jag tittar lite närmare ner mot djupet av varje krater upptäcker jag små miniatyrer av skimrande, och liksom darrande landskap i blåa toner. Dessa små interfolierade bilder har skapats med hjälp av Cyanotype, en fotografisk utskriftsteknik som producerar cyanblått tryck. Själva förloppet i hela verket, med det högt cirkulerande metallspöet och de snurrande vulkanobjekten, är datorstyrt med sladdar som spretar ut som känselspröt. Vi vet ju hur känslig all finelektronik kan vara, och det visar sig också vid mitt andra besök att rörelsen hade vänt sig i motsols riktning. Någon skillnad i uttrycket gav det dock knappast.

De två verken öppnar för samtal mellan det stora och det lilla, och för vår nyfikenhet inför berättelser om teknik och natur. Men här handlar det mera om poesi än vetenskap, där konstnären konstruerar spelplaner med utpräglad känsla för det outtalade. Hon

VOLYM

skojar också med våra ögon, de runda objekten på golvet som jag först tog för träskivor visar sig vara montage av kaffefilter!

Leyun Wangs utställning är fylld av meditativa stämninglägen, som ett stilla besök vid en speglade damm, men där små avvikande rörelser och ljusförändringar på ett ögonblick kastar om perspektiven. Samspelet och dragningskrafterna, säg gärna gravitationsvågorna, mellan helheter och detaljer skapar mystik och vackra invecklade mönster som man länge kan falla i begrundan inför. Jag föreslår gärna besök på konsthallen under eftermiddagarna då vinterljuset viker undan och de inre artificiella ljusen sakta tänds upp.

Text och foto: Jan K Persson

Volym 2017-12-18